

2.4.2023, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Vzpomínám na to a duši vylévám v sobě, jak jsem se v čele zástupu brávil k Božímu domu, jak zvučně plesal a vzdával chválu hlučící dav, když slavil svátek. Proč se tak trpce rmoutíš, má duše, proč ve mně úzkostně sténáš? Na Boha čekej, opět mu budu vzdávat chválu, jen jemu, své spáse. Ž 42, 3-6

PÍSEŇ 442 Pane, dnešek 246,

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože,

Ty jsi nám sem poslal svého jediného Syna, abychom postupně mohli přejít až k jeho smrti. Víme, že utrpení a smrt Páně za naše hříchy a viny je víc než jeho narození, a proto si to chceme nejen připomenout, ale i oslavit jeho smrt a vzkříšení. Písmo nám občas říká, že bychom měli umřít spolu s ním, ale tak jednoduché to není. Musí jen něco umřít v nás, naše vzpomínky na to zlé, co nás v životě potkalo a soustředit se na to dobré. Prosíme, pomoz nám v našem hledání dobrého a zbav nás od zlého. Prosíme, buď s námi i v tento den a daruj nám svůj pokoj i svou nekonečnou milost. A prosíme, buď s námi i v tomto shromáždění. Amen.

1. ČTENÍ Jr 25, 15-27

PÍSEŇ 673 Dej odvahu 316,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste,

prosíme Tě za všechny, kdo celé dny žijí ve strachu, co zase zkazili nebo jen neudělali dobře.

Prosíme Tě za všechny, kdo se něčeho bojí, ať už svého selhání nebo jen druhého člověka a jeho vlastního strachu.

Prosíme Tě za všechny, kdo jsou ochromeni vlastním neporozuměním tomuto světu, dej jim poznat, že to s tím světem není tak hrozné.

A prosíme Tě za všechny, kdo by tak rádi, aby všude kolem nich byly jen samé dobré věci, dej jim poznat, že to tak jednoduché není.

A všechny své skryté modlitby vkládáme do té, kterou jsi nás Ty sám naučil a kterou se chceme připojit i ke všem křesťanům kolem nás:

Otčenáš... Amen.

POSLÁNÍ Je-li možno povzbudit v Kristu, je-li možno posílit láskou, je-li jaké společenství Ducha, je-li jaký soucit a slitování: dovršte mou radost a buďte stejné mysli, mějte stejnou lásku, buďte jedné duše, jednoho smýšlení, v ničem se nedejte ovládat ctižádostí ani ješitností, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe; každý ať má na mysli to, co slouží druhým, ne jen jemu. Fp 2, 1-4

POŽEHNÁNÍ ,Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.‘ Num 6, 24-26

PÍSEŇ 489 Tvé požehnání 416,

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ)

Mk 14, 32-36

Přišli na místo zvané Getsemane. Ježíš řekl svým učedníkům: „Počkejte tu, než se pomodlím.“ Pak vzal s sebou Petra, Jakuba a Jana. Přepadla ho hrůza a úzkost. A řekl jim: „Má duše je smutná až k smrti. Zůstaňte zde a bděte!“ Poodešel od nich, padl na zem a modlil se, aby ho, je-li možné, minula tato hodina. Řekl: „Abba, Otče, tobě je všechno možné; odejmi ode mne tento kalich, ale ne, co já chci, nýbrž co ty chceš.

Milí přátelé,

často ve vašich očích vidím strach. Co strach, někdy až panickou hrůzu a děs. Ale ne ze smrti, jak by si někdo mohl myslet, ale z chyby. Tím hůř, že strach z chyby máme asi každý, od toho jsme také lidé, ale hrůza a děs jsou ještě horší. Děs a hrůza z toho, že uděláme něco špatně.

Pán Ježíš se bál umírání a smrti, podobně jako se jí bojí asi každý, kdo je člověkem a že nás to čeká všechny. Byl však smutný také z lidského přístupu, který ho k té smrti dohnal a svého Otce a našeho Pána a Boha prosil o to, aby ho ta hodina umírání a smrti minula. Aby Pán Bůh od něj odňal tento kalich smrti, ale zároveň ne, co chce Ježíš, ale co chce Bůh. Ať se Boží vůle stane přednější lidským představám a hledání Boží vůle a Boží odpovědi přednější vůli lidské a lidským otázkám. Zkrátka ať se do popředí našeho života dostane také Bůh.

Říká se, že kdo se bojí Pána Boha, nemusí se bát ničeho jiného. Kdo se bojí Boha, nemusí mít strach z ničeho jiného. Obávám se, že je to kapku složitější. Samota a opuštěnost ve víře nahání hrůzu a nemoc k smrti, zoufalství. Nemít si o své víře a svých pochybnostech s kým popovídat patří k jednomu z největších nebezpečí dnešní doby. Zabýval se tím i dánský filosof Soren Kierkegaard, jímž vás však dnes nebudu trápit, nebojte se.

Co by nás však trápit mělo, je Ježíšova hrůza a úzkost nejen tváří v tvář blížící se smrti. Vždyť smrti se nebojím, tím se kojím, že vždy při něm obstojím. Ježíš se kromě smrti a umírání, kterých se bojíme asi každý, bojí jednak utrpení a pak jisté osamělosti, smutku své duše. Byť byl občas sám, především aby se modlil, tak se vlastně bál toho, že ve své víře a se svou vírou zůstane úplně sám. Že se se svou vírou nebude moci s nikým sdílet, že zůstane ve spleti umírání a smrti. Místo toho, aby sám věřil v perspektivu vzkříšení. Aby sám věřil tomu, že se svým vzkříšením stane garantem zvěstování evangelia. Aby sám věřil tomu, že to, co hlásá, odpuštění hříchů a Boží království, dostalo se také do srdcí jeho posluchačů. A nebyl by v tom nakonec tak sám. To Ježíše možná trápilo ze všeho nejvíc. Ale možná taky ne, možná se i sám bál nejvíc toho, že s jeho smrtí umře i všechno křesťanství a lidé se tu navzájem povraždí.

Vraťme se však k tomu, čeho se vlastně bojíme my. Z čeho máme děs a hrůzu, co sálá z našich očí, třeba i když jdeme ráno do chrámu Božího. Je to někdy velmi nápadné, a nejde ani o bázeň a chvění a posvátnou úctu před Hospodinovým majestátem a jeho jménem, děsíme se ještě něčeho jiného. Někdy mi přijde, že máme strach, že uděláme něco špatně, místo pravé nohy vejdem levou. Bude nedostatek nových zpěvníků nebo si jen sedneme tam, kde žádný není. Místo doprava mezi ostatní věřící půjdeme doleva, třeba abychom tam také byli chvíli sami. Že přijdeme pozdě nebo také příliš brzy. Že tu nikdo nebude nebo nás tu bude až moc. Že si nebudeme moci s nikým popovídat a budeme muset poslouchat řeči nudného pána v černém někde nahoře. Že nebude mít kdo hrát a my to budeme muset odzpívat sami nebo že budeme zpívat falešně, a tak raději nebudeme zpívat vůbec. Že nebudeme rozumět kázání, protože budeme sedět někde za sloupem nebo budeme jen duchem mimo. Zkrátka se bojíme kdejaké chyby a chybičky.

Už od mládí jsme totiž byli naučení, že všechno musí být dokonalé a nesmí se stát žádná chyba ne proto, že by naše víra měla kdovíjakou konkurenci, ale proto, že si to jednoduše nemůžeme dovolit. Nemůžeme si dovolit zlověstné pohledy našich spolusedících. Nemůžeme si dovolit vypadat před ostatními nějak špatně, neboť už tak je nás málo a nemůže nás být ještě méně.

Zkrátka všechno musí být dokonalé, abychom mohli přijít i příště. V tom je celý Zákon i proroci. A opravdu nejde o to, že bychom nějak konkurovali fotbalu či sobotní zábavě, ale kde se čerpá jen z počtů, tam církve nemůže a snad by ani neměla chtít obstát. Jakoby se totiž i z Boží služby nám stalo jakési divadlo, kam chodíme v saku a s kravatou a trpělivě sledujeme a posloucháme toho jediného řečníka, který to má navíc v popisu práce. A to je smutné, moc smutné. Ani Ježíš to takhle nechtěl a hlásal něco jiného, totiž odpuštění a Boží milost. Hlásal to, že ať jsme, jací jsme, vždy má být naším středem Bůh a můžeme se s ním hádat, můžeme se s ním přít, můžeme s ním být na kordy, ale to je asi tak vše, co s tím můžeme dělat. Ježíš hlásal Boží království, což byl kromě jiného také rozhovor s Bohem. A Bůh pro něj nebyl žádný muzejní exponát, ale živý hlas, se kterým byl a chtěl být v neustálém rozhovoru. Hlas, který ho nutil mluvit a hlas, se kterým mluvil také on. Bůh nebyl něco mrtvého, ale byl až proklatě živý.

Ježíšův rozhovor s Bohem se totiž týkal také naší víry. Ptal se ho, proč lidé nevěří v Boha a on kvůli tomu musí umřít. Protože kdyby lidé věřili, tak by ho tak i přijali, nejen jako Syna Božího, ale i jako toho, kdo se svým Bohem zvěstuje lidem pravdu zjevenou v evangeliu a spočívající mimo jiné v odpuštění. Ale než se lidé naučí odpouštět, ještě to chvíli potrvá.

Proč bychom tedy nemohli vzít za vděk Ježíšovu výzvu odpouštět, proč bychom nemohli sami hlásat kromě Ježíšova narození a smrti také Boží milost pro všechny lid spočívající především v odpuštění. A proč bychom nemohli jít napřed s tím, že jako Bůh odpustil nám, odkládáme i my všechny hněv a výčitky a odpouštíme našim viníkům.

Možná proto Ježíš tolik trpěl a možná proto chtěl, aby ho minul kalich smrti, neboť stále doufal, že se to lidé také naučí. Že se naučí odpouštět, že přijmou za svou Boží milost a budou ji také šířit dál. Že přijmou za své, že jim Bůh odpustil a oni díky tomu mohou odpustit i svým bližním, ba nejbližším. Že se Boží vůle nakonec stane přednější lidským představám o vině a trestu. Nejde jen o to rozpoznat něčí vinu a seslat či přijmout trest. Jde také o to naučit se odpouštět. Jde o to nebát se udělat chybu, protože vím, že mě jednak může posunout dál, ale také že mi bude odpuštěno. Jde o to nemít děs a hrůzu ze všeho možného jako poslední instanci, ale vděčně přijímat Boží dar odpuštění. A jde o to nežít ve strachu ze selhání, z toho, co všechno jsem zase udělal špatně nebo neudělal dobře, ale vzít za své to, že o to přece vůbec nejde. Důležité je, že jsme to všechno nějak přežili a můžeme jít klidně dál.